

Az igazság védelmében

Ki volt Imrédy Béla?

A minap a Kuruc.infón is megjelent Naftali Kraus szenilis zsidó fájvédő legújabb blog-bejegyzése, amelyben az „elvezett gyerek” megkerülése fölötti örömeiben az alábbi elgondolkodtató kijelentést teszi: „Még él az idősebbek emlékezetében az Imrédy precedens, amikor a londoni Times kinevette Magyarországot, amely egy király nélküli királyság, melynek vezetője egy tengerméltúli tengernagy és legnagyobb antiszemita – Imrédy Béla – egy zsidó.”

Az, hogy a kiválasztottság érzésének talmi örületében Naftali papa régi jó zsidó szokás szerint megint csak keveri a szezont a fazonnal, tulajdonképpen szót sem érdemelne. Az azonban már több mint sajnálatos, hogy a radikális nemzeti oldal nem csekély része is készpénznek veszi az ilyen és hasonló kijelentéseket, amelyeknek csak egy célja van: elhitetni, hogy a tagadhatatlanul zseniális koponyának számító egykori szélsőjobboldali politikus is csak zsidó lehetett. Mert egy lángész – a zsidók szerint – természetesen csak zsidó lehet. Még akkor is, ha mondjuk történetesen „antiszemita” az illető.

Való igaz, hogy Imrédy valamikor, mint a magyarországi nagytőke bankárja indult el az úton. De mivel fausti lélek volt, nem elégedett meg a számokkal, és a kezelésére bízott száz és százmilliók elszámolásával, hanem a dolgok mögé nézett, és meglátta, hogy milyen úton és mi módon gyűltek össze a budapesti nagybankok trezorjaiban őrzött összegek. És ekkor elsápadt, mint Saul a Damaszkusz felé vezető úton. Megtért, és hitet tett a magyar népmilliók szenvedése mellett. Ki akarta pucolni a magyar nagybankok Augias-istállóját, s mivel tudta, hogy ezt csakis mint politikust teheti meg, otthagya a jogvédő közgazdasági állását, és rövidesen Magyarország miniszterelnöke lett. A baloldal – az a bizonyos látható és láthatatlan baloldal hozsannával fogadta. Hogyisne fogadták volna örömrivalgással, amikor tőlük – a Pénz és a Kamatláb birodalmából származott.

Azután jött a nagy meglepetés, amikor Imrédy Béla betejesztette a magyar parlamentben a szeszkartell államosításáról szóló törvényjavaslatot – amelyet el is fogadtak, mert olyan volt Imrédy törvényjavaslata, ami ellen nem volt apelláta. Bebizonyította, hogy minden csepp kisüstön főtt pálinka hét nagytőkés család hordójába folyik. Hogy ez a hét család – nyilván a sors különös véletlenje folytán – mind zsidó volt, az elég volt ahhoz, hogy Imrédyre rásüssék az antiszemitizmus égető pecsétjét. És ha már valakit antiszemitának kiáltanak ki, akkor nyomozni kell utána. Tehát kisütötték róla, hogy zsidó, illetve zsidószármazású.

A nagy őskutatás eredménnyel járt, amennyiben az egyik nyugat-magyarországi temetőben találtak egy öreg, besüppedt sírhalmot, amely alatt egy rég meghalt zsidóasszony, Imrédy Béla egyik özvegye aludta az igazak álmát. Keresztény temetőben.

A legszigorúbb hitleri törvények értelmében sem számított zsidónak az, akinek nyolc dédszüloje közül az egyik zsidó volt. De a magyarországi láthatatlan karmester hitlerebb volt Hitler-nél és eichmanabb Eichmannnál. Röpiratokat, broszúrákat gyártottak, amelyben Imrédyt pajesszel és zsidó kaftánban ábrázolták, és összecsapatták az emberekkel a kezüket, hogy minő szégyen: Magyarország miniszterelnöke – zsidó! Nem a jobb- és szélsőjobboldal, de a baloldal, a leghalványabb antiszemitizmust is mélyen kárhóztató baloldal volt az, amelyik kivégezte (később tettelesen is) Imrédy Bélát.

Dobszay Károly

Az igazság védelmében idézzük most fel a kortárs Fiala Ferenc 1964 áprilisában papírra vett visszaemlékezését Imrédy Béláról:

Fiala Ferenc: Forog az Idő kereke, múlnak az évek, mint a percek, s minden perc messzebb visz bennünket attól, ami volt, amit átélünk. A felejtés láthatatlan köde permetezi be a múltat, és a suhanó mindennapok során zaklatott emigráns életünkben mind kevesebbet nézünk vissza eseményekre, melyeknek pedig nem egyszer mi is tanúi, szenvedői voltunk. Az egykori Tanút, a Kortársat megőrlik a mindennapok, elfárad, és már csak nagyon ritkán emlékezik olyan időkre, amikor meglődött a történelem kereke, azaz, jobban mondván, az Idő történelmet írt.

Felejtünk...
Elfelejtjük a történéseket és el a személyeket, akik már nincsenek közöttünk, s akik valamikor, nem is olyan régen döntő szerepet vittek kis hazánk életében, és ha úgy követelte a sors,

akkor elébe mentek a halálnak, és akár kényszerítve, akár nem, de életükkel adóztak magatartásukért.

Egy régi fénykép fekszik előttem: Imrédy Béla a Népbíróóság előtt. A kétszeres magyar miniszterelnök ott ül a budapesti Zeneakadémia nagytermében megtartott kirakattárgyaláson, és okos, szép szemével messze elnéz a hevenyében összetakolt „Népbíróóság” tagjainak feje felett, és eszével, szívével szinte kérdezi, hogy „érdemes volt-é?”. Nem hallja a zsúfolt teremből felszakadó trágár kiáltásokat, és talán Munkácsy Mihály híres Ecce homója jut eszébe, amikor látja a gesztikuláló tömeget, és érzi, hogy itt nincs kegyelem, mert aki esze és tudása révén volt valaki a régi világban, az ebből az elfajzott, idegen tömegörületből nem kerülhet ki élve.

Maga a megtestesült bosszú és a farkassá devalválódott ember az egész tömeg, amely úgy kívánja a vért és az akasztófát, mintha sohasem akarna betelni vele. Oh, hiszen a zeneakadémiai pereket megelőzően is történtek igazságtalanságok. Évezredes szokás szerint ölte az ember az embert, de az más volt. Ott nem egy kollektív embertömörülés kívánta a vért és a gyilkolást, hanem egy meglődült háború fejvesztett vesztesei csavarták meg a magas politika ostoba és kegyetlen spanyol-csizmáját a háború végső periódusában. Annak a véres bálnak szereplője volt minden résztvevő, mert a diktatúra és a demokrácia köntösébe bújt emberi fenevad díszes maskarája alatt mindannyian gyilkot viseltek, és a gyilkot nem azért kovácsolták, hogy vitrinbe tegyék, hanem hogy teljesítse kötelességét. A végvonaglásba jutott náciizmus a zsidóságon töltötte ki bosszúját. A demokrácia erre a védtelen Drezda és egyéb városok elsöprésével válaszolt, és voltak német éjszakák, amikor negyedmillió asszony, gyermek és férfi holtteste borította a városok utcáit. Sztálin bölcs marxizmusa ötezer lengyel tisztet fektetett pár nap alatt a katyni tömegsírba, és Tito partizánjai rövid pár hónap leforgása alatt háromszázezer magyar és német polgárt – ugyancsak asszonyt és gyermeket vertek agyon a magyar délvidek falvainak sintertelepein. A pszichológiai megindokolt egyetlen zsabylai vérengzésen kívül egyedül a magyarság volt az, amely sehol egyetlen esetben sem követett el úgynevezett népiítéletet sem a zsidóság, sem egyéb más náció ellen. Amíg Lengyelországban és Szlovákiában pogrom programot követett – hogy a romániai zsidóellenes túlkapásokról ne is szóljunk –, addig Magyarországon minden második családnak megvolt a maga gondosan bujtatott, üldözött zsidója. És amikor megfordult a kocka, és a prágai Vencel téren német gyermekek, asszonyok és tudós professzorok benzinnel leöntött teste égő máglyaként lobogtak az üvöltő csöcselék rivalgása közben, addig a magyarországi németesség ellen hiába heccelték fel a népet. Népi részről a hajuk szála sem görbült meg, s a hazai németesség kiűzését éppen úgy felülről kellett végrehajtani, mint hogy annakidején a zsidókérdés drasztikus megoldását is német beavatkozással intézték el. Vért követelő, embertelen akasztásoknál statisztáló őrgöngy tömeget csak a Zeneakadémia nagytermében és a Markó utcai fogház kivégző udvarán láttunk a magyar ég alatt.



Imrédy Béla...
Sem családi, sem vagyoni összeköttetései nem voltak, amikor elindult a néha igen veszedelmes magyar közéleti pályán. Csak egy protektora volt: az esze. Mint pénzügyi zseni, alig 36 éves korában a Nemzeti Bank vezetője lett, és 1938-ban már Magyarország miniszterelnöke. Mint pénzügyi szakembernek a londoni City volt az eszményképe, és a német pénzügyi hódítás ellen szerette volna a magyar pénzegységet – a pengőt – a fonthoz kapcsolni.

Ha volt valaha magyar politikus, aki nem a romantika, de a tények szemüvegén át nézte a hitleri Németország óriási dinamizmusát, akkor az Imrédy Béla volt. Nem szabolcsi hintapolitikát folytatott, hanem felmérte a bennünket körülvevő erőket, és annak eredménye alapján dolgozott. Még bankelnök korában kiment Londonba, és tárgyalásokat folytatott az akkori angol pénzügyminiszterrel az angol-magyar gazdasági viszony kimélyítése végett. A hivatalos Anglia a két Rothschildhoz utasította Imrédyt, akik meghallgatták Imrédy aggályait a német expanzióra vonatkozóan, és igen udvariasan helyeselték, amikor a magyar pénzügyek legfőbb intézője a font és a pengő szorosabb barátságának a gondolatát adta elő. Kérdéseire azonban nem kapott határozott feleletet. Mint mondták, a választ majd a budapesti angol követségre küldik el.

Hazafelé való útján a németek a holland-német határon feltartóztatták, mert értesültek Imrédy londoni tárgyalásairól. Azután jött a nagy meglepetés. Alig két héttel londoni tárgyalás után levelet kapott az angol pénzügyminisztertől, melyben az roppant udvarias formában közölte, hogy sajnos Magyarország kívül esik az angol gazdasági érdekszférán, és az ország érde-

kében azt tanácsolják, hogy megfelelő garanciák mellett fűzze szorosabbra a német-magyar gazdasági kapcsolatokat, hiszen Magyarország a német gazdasági erők hatókörébe esik. Tehát nem maradt más út mint – Németország.

Az ügy érdekességéhez tartozik, hogy Imrédy Béla ezt a levelet felmutatta népbíróósági tárgyalásán, midőn azzal vádolták, hogy merev német gazdasági és pénzügyi politikát folytatott. Az elnök elolvasta a levelet, illetve, mivel nem tudott angolul, annak magyar fordítását, s azután félre tette. Az angol pénzügyminiszter sajátkezű aláírásával jegyzett levelet egyébként Imrédy népbíróósága, a jelenleg az USA-ban élő Sulyok Dezső is olvasta, de neki sem volt semmi néven nevezendő hozzászólása ahhoz.

Nem is a későbbi német orientáció volt Imrédy Béla nagy bűne, hanem hogy az ő miniszterelnöksége alatt hozta meg a magyar parlament az első zsidótörvényt. A vád szerint ez a törvény volt a faltörő kos, de valójában nem volt más, mint: látszattörvényvel eleget tenni a német kívánságnak. Mert az első zsidótörvény valóban csak látszattörvény volt. Abban az időben már mindenütt, ahol német befolyás érvényesült, sokkalta keményebb és radikálisabb törvényeket hoztak a zsidóság ellen, s ha Magyarország nem akart két szék között a földre esni, legalább látszatra neki is meg kellett mutatnia, hogy gátat szab a zsidóság gazdasági terjeszkedésének és politikai befolyásának. Imrédy Bélának elég ideje volt, hogy elgondolkozzon az angol pénzügyminiszter levelében írottak felett, s nem maradhatott más útja, mint amit választott – Németország mellett.

Másik nagy bűne Imrédynek a szocializmusa volt. Úgy ismerte az ország bonyolult gazdasági vérkeringését, mint talán senki más. Látta a Hitel és a Kereskedelmi Bank monopolizálását, és tudta, hogy aki nem hajtja fejét a túlmeretezett magyar rablónagykapitalizmus előtt, az elveszett. Ismerte a kartellek és a láthatatlan trösztök belső összetételét, és rájött, hogy abban az országban mindenki ennek a két nagybanknak dolgozik – akár akar, akár nem.

A gazdasági élet láthatatlan feje a Kereskedelmi Bank cvikkeres elnöke, Weiss Fülöp volt. Az ő érdekkörébe tartozott az egész vas- és fémipar, az üvegipar, az építőanyag és cementgyárak, és minden, amit az ország vereztekező munkássága produkált. Ismerte őket, hiszen közülük indult el pénzügyi pályáján. De Saulból Pál lett, és ő is megjárta a maga damaszkuszi útját.

Mikor miniszterelnök lett, a nyilasok – igen helyesen – a magyarországi nagytőke képviselőjét látták benne. Uralma elején úgy hozsannázta őt a bankpénzen kitarított körüti sajtó, mint Magyarország új Messiasát. Azután egy szép napon Imrédy Béla betejesztette a Házba a nyolc család birtokában levő (kivételek nélkül zsidó családok), és a Fellner Pál vezetése alatt működő szeszkartell feloszlási tervét, illetve államosítását.

A javaslatot a Ház megszavazta, törvény lett belőle, s ebben a pillanatban Magyarországon megfordult a világ. A nemzetközi nagytőkével egy követ fújó mágnás reakció mindent elkövetett, hogy az „árulót” megbuktassa. Kis megfizetett sajtófullajtárok nyomoztak magánéletének minden mozzanata után, de amikor ott semmit sem találtak, akkor más síkon kezdték a rágcslálást. Magánélete épp oly tiszta volt, mint egész közéleti útja. Egyik életrajzírója azt írta, hogy olyan, mint egy Greco-kép szentje. Sápadt keskeny arcában, magas homloka alatt úgy ül a szeme, mintha az egész világot látná, és az egész világ szenvedése fájna neki. És ez így is volt.

Felmenő ősei után kezdtek nyomozni. Feltúrták a sírokat – pontosan úgy, mint később Szálasi Ferenc esetében –, és addig-addig csavarták az igazságot, amíg egy szép napon kisütöttek, hogy Imrédy Béla zsidószármazású, mert egyik anyai dédanyja zsidó volt. Még a szigorú hitleri törvények szerint sem számított zsidónak, de mit számított ez a megrettent kartellvezérek és a Weiss Fülöpök előtt. Imrédy Béla személyében egyszerűen bűn lett zsidónak, de még csak zsidószármazásúnak is lenni, pont azok részéről, akik maguk százszázalékos zsidók voltak. Zsidó vezetése alatt levő újságok és hetilapok pajesszal és rókabőrös kalappal ábrázolták Imrédyt, és Bethlen István gróf, a magyar mágnás reakció nagyvezére, felment a Kormányzóhoz, és Imrédy elbocsájtását kérte. Az indoklás: Imrédy zsidó származása.

A besüppedt sírban nyugvó zsidó dédanyát odahurcolták a Kormányzó elé, és úgy lobogtatták az ország előtt mint, valami rettentő vétket és megbocsáthatatlan bűnt. A nagybirtokosok és a nagytőkések által befolyásolt Kormányzó azután egy szép napon felhívta magához Imrédyt, és mindössze ennyit mondott neki: Kedves Imrédy, maga elhallgatta előttem zsidó származását...

(folytatása a 6. oldalon)

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stóffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolombán Sándor, Krasznai Zoltán.

A szerkesztőség postacíme: EI-KIA, 520100 Sf.Gheorghe, C.P.: 15. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó címe: Európai Idő Kiadó, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1. Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV30000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE.

Főkönyvvitel: Illyés Veronika. Könyvvitel: Simon Ildikó. Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: EI-KIA Kft. Nyomda: Europrint Nyomda – Csíkszereda

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írások illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.